ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)
z 13. júla 2006 *

Vo veci C-539/03,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa protokolu z 3. júna 1971 o výklade Dohovoru z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach Súdnym dvorom, podaný rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Holandsko) z 19. decembra 2003 a doručený Súdnemu dvoru 22. decembra 2003, ktorý súvisí s konaním:

Roche Nederland BV a i.

proti

Frederick Primus,

Milton Goldenberg,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann (spravodajca), sudcovia K. Schiemann, K. Lenaerts, E. Juhász a M. Ilešič,

* Jazyk konania: holandčina.

generálny advokát: P. Léger,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 27. januára 2005,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Roche Nederland BV a i., v zastúpení: P. A. M. Hendrick, O. Brouwer, B. J. Berghuis a K. Schillemans, advocaten,

— páni Primus a Goldenberg, v zastúpení: W. Hoyng, advocaat,

— holandská vláda, v zastúpení: H. G. Sevenster a J. G. M. van Bakel, splnomocnené zástupkyne,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a A. Bodard-Hermant, splnomocnení zástupcovia,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: E. O'Neill, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci M. Tappin, barrister,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: A.-M. Rouchaud-Joët a R. Troosters, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 8. decembra 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 bodu 1 Dohovoru z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32), zmeneného a doplneného Dohovorom z 9. októbra 1978 o pristúpení Dánskeho kráľovstva, Írska a Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska (Ú. v. ES L 304, s. 1 — zmenené znenie — s. 77), Dohovorom z 25. októbra 1982 o pristúpení Helénskej republiky (Ú. v. ES L 388, s. 1), Dohovorom z 26. mája 1989 o pristúpení Španielskeho kráľovstva a Portugalskej republiky (Ú. v. ES L 285, s. 1), ako aj Dohovorom z 29. novembra 1996 o pristúpení Rakúskej republiky, Fínskej republiky a Švédskeho kráľovstva (Ú. v. ES C 15, 1997, s. 1, ďalej len „Bruselský dohovor").

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Roche Nederland BV a ôsmimi inými spoločnosťami skupiny Roche a pánmi Primusom a Goldenbergom, ktorého predmetom je týmito pánmi tvrdené porušenie práv vyplývajúcich z európskeho patentu, ktorého sú majiteľmi.

Právny rámec

Bruselský dohovor

3 Článok 2 prvý odsek Bruselského dohovoru nachádzajúci sa v hlave II venovanej pravidlám právomoci a v oddiele 1 nazvanom „Všeobecné ustanovenia" stanovuje:

„Ak nie je v tomto dohovore uvedené inak, osoby s bydliskom na území zmluvného štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto štátu." [*neoficiálny preklad*]

4 Podľa článku 3 prvého odseku toho istého dohovoru:

„Osoby s bydliskom na území zmluvného štátu možno žalovať na súdoch iného zmluvného štátu len na základe princípov upravených v oddieloch 2 až 6 tejto hlavy." [*neoficiálny preklad*]

5 Článok 6 Bruselského dohovoru, ktorý sa nachádza v oddiele 2 hlavy II nazvanom „Osobitná právomoc", uvádza:

„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno tiež žalovať:

1. ak ide o jedného z viacerých žalovaných na súde podľa bydliska ktoréhokoľvek zo žalovaných;

...". [*neoficiálny preklad*]

6 Článok 16 Bruselského dohovoru, ktorý tvorí oddiel 5 jeho hlavy II nazvaný „Výlučná právomoc", stanovuje:

„Výlučnú právomoc bez ohľadu na bydlisko majú:

...

4. v konaniach týkajúcich sa registrácie alebo platnosti patentov, ochranných známok, priemyselných vzorov alebo iných práv, ktoré vznikajú uložením alebo registráciou, súdy zmluvného štátu, v ktorom sa žiadosť o uloženie alebo registráciu podala, v ktorom sa uloženie alebo registrácia vykonala alebo podľa medzinárodného dohovoru považujú za vykonané;

..." [*neoficiálny preklad*]

7 Článok Vd protokolu, ktorý je prílohou Bruselského dohovoru a podľa článku 65 tohto dohovoru je jeho neoddeliteľnou súčasťou, upresňuje:

„Bez toho, aby bola dotknutá právomoc Európskeho patentového úradu podľa Dohovoru o udeľovaní európskych patentov, podpísaného v Mníchove 5. októbra 1973, majú súdy každého zmluvného štátu bez ohľadu na bydlisko výlučnú právomoc v konaniach týkajúcich sa registrácie alebo platnosti európskeho patentu udeleného pre tento štát, ktorý nie je patentom Spoločenstva na základe ustanovení

článku 86 Dohovoru o európskom patente pre spoločný trh podpísaného v Luxemburgu 15. decembra 1975." [*neoficiálny preklad*]

8 Článok 22 Bruselského dohovoru, ktorý sa nachádza v oddiele 8 jeho hlavy II nazvanom „Prekážka začatej veci a súvisiace veci", stanovuje, že ak sa podá žaloba v súvisiacich veciach na súdoch rôznych zmluvných štátov, každý súd, ktorý nezačal konať ako prvý, môže prerušiť konanie, ba dokonca za určitých podmienok odmietnuť vykonávať svoju právomoc, ak sú veci ešte v štádiu konania na prvom stupni. Podľa tretieho odseku tohto ustanovenia:

„Na účely tohto článku sa veci považujú za súvisiace, ak sú navzájom tak úzko spojené, že je vhodné prejednať a rozhodnúť ich spoločne, a tak sa vyhnúť riziku nezlučiteľných rozsudkov vydaných v samostatných konaniach." [*neoficiálny preklad*]

9 Podľa článku 27 bodu 3 tohto dohovoru, ktorý sa nachádza v hlave III venovanej pravidlám uznávania a výkonu, v oddiele 1 nazvanom „Uznávanie", sa rozhodnutie neuzná, ak „je rozhodnutie nezlúčiteľné s rozhodnutím vydaným v spore medzi rovnakými účastníkmi v štáte, v ktorom sa žiada o uznanie" [*neoficiálny preklad*].

Mníchovský dohovor

10 Dohovor o udeľovaní európskych patentov podpísaný v Mníchove 5. októbra 1973 (ďalej len „Mníchovský dohovor") vytvára, ako to uvádza vo svojom článku 1, „právo na udeľovanie patentov na vynálezy spoločné pre všetky zmluvné štáty".

11 Okrem spoločných pravidiel udeľovania sa európsky patent riadi vnútroštátnou právnou úpravou každého zo zmluvných štátov, pre ktorý bol udelený. V tejto súvislosti článok 2 ods. 2 Mníchovského dohovoru stanovuje:

„Európsky patent má v každom zmluvnom štáte, pre ktorý bol udelený, rovnaký účinok a podlieha rovnakým predpisom ako v tomto štáte udelený národný patent...".

12 Pokiaľ ide o práva majiteľa európskeho patentu, článok 64 ods. 1 a 3 tohto dohovoru stanovujú:

„1. ... európsky patent poskytuje svojmu majiteľovi odo dňa zverejnenia o jeho udelení v každom zmluvnom štáte, pre ktorý bol udelený, rovnaké práva, aké by mu poskytoval národný patent udelený v tomto štáte.

...

3. Porušenie európskeho patentu sa prerokúva podľa vnútroštátneho práva."

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

13 Páni Primus a Goldenberg s bydliskom v Spojených štátoch amerických sú majiteľmi európskeho patentu č. 131 627.

14 Dňa 24. marca 1997 zažalovali na Rechtbank te 's-Gravenhage spoločnosť Roche Nederland BV usadenú v Holandsku, ako aj osem ďalších spoločností skupiny Roche usadených v Spojených štátoch amerických, Belgicku, Nemecku, Francúzsku, Spojenom kráľovstve, Švajčiarsku, Rakúsku a Švédsku (ďalej len „Roche a i."). Žalobcovia vytýkali týmto spoločnostiam rovnaké porušenie práv, ktoré im vyplývajú z patentu, ktorého sú majiteľmi. Toto tvrdené porušenie spočívalo v uvedení nástrojov imunologického dávkovania na trh v krajinách, v ktorých sú žalované spoločnosti usadené.

15 Spoločnosti skupiny Roche neusadené v Holandsku namietli právomoc holandského súdu. Svoje tvrdenia k meritu veci založili na neexistencii porušenia a neplatnosti predmetného patentu.

16 Rozsudkom z 1. októbra 1997 Rechtbank te 's-Gravenhage vyslovil svoju právomoc a zamietol žaloby pánov Primusa a Goldenberga. Na základe odvolania Gerechtshof te 's-Gravenhage rozsudkom z 27. júna 2002 zmenil napadnutý rozsudok a najmä zakázal Roche a i. porušovať práva vyplývajúce z predmetného patentu vo všetkých v ňom uvedených krajinách.

17 Hoge Raad rozhodujúci o kasačnom opravnom prostriedku rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto otázky:

„1. Existuje medzi žalobami týkajúcimi sa porušenia patentu, ktoré podal majiteľ európskeho patentu proti žalovanému usadenému v štáte súdu, na ktorý bola podaná žaloba, na jednej strane a proti rozličným žalovaným usadeným v iných zmluvných štátoch, ako je štát súdu, na ktorý bola podaná žaloba, na druhej strane, vo vzťahu ku ktorým majiteľ patentu tvrdí, že porušujú tento patent v jednom alebo viacerých zmluvných štátoch, taká súvislosť, aká sa vyžaduje na použitie článku 6 *initio* a článku 6 bodu 1 Bruselského dohovoru?

2. Ak odpoveď na prvú otázku nie je kladná alebo nie je bez ďalšieho kladná, za akých okolností existuje táto súvislosť a je v tomto kontexte dôležité napríklad,

— že žalovaní patria k jednej a tej istej skupine?

— že u žalovaných ide o konanie v zhode založené na spoločnej politike, a v prípade, ak je táto okolnosť dôležitá, má význam miesto, kde bola táto spoločná politika vypracovaná?

— že tvrdené porušenia, ktorých sa dopustili rozliční žalovaní, sú rovnaké alebo takmer rovnaké?"

O prejudiciálnych otázkach

18 Týmito otázkami, ktoré je vhodné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 6 bod 1 Bruselského dohovoru vykladať v tom zmysle, že sa má uplatniť pri žalobách pre porušenie európskeho patentu, ktorými sú žalované viaceré spoločnosti usadené v rôznych zmluvných štátoch za skutky, ku ktorým malo dôjsť na území jedného alebo viacerých týchto štátov, predovšetkým za predpokladu, že tieto spoločnosti patriace k tej istej skupine konali rovnako alebo podobne v súlade so spoločnou politikou, ktorú vypracovala iba jedna z nich.

19 Stanovením výnimky zo zásady uvedenej v článku 2 Bruselského dohovoru, podľa ktorej sa žalovaný s bydliskom na území zmluvného štátu žaluje na súdoch tohto štátu, umožňuje článok 6 bod 1 tohto dohovoru v prípade plurality žalovaných žalovať žalovaného s bydliskom v jednom zmluvnom štáte v inom zmluvnom štáte, v ktorom má svoje bydlisko ktorýkoľvek zo žalovaných.

20 V rozsudku z 27. septembra 1988, Kalfelis (189/87, Zb. s. 5565, bod 12), Súdny dvor vyslovil právny názor, že na uplatnenie článku 6 bodu 1 Bruselského dohovoru musí medzi rozličnými žalobami podanými tým istým žalobcom proti rôznym žalovaným, existovať taká súvislosť, že je vhodné ich prejednať a rozhodnúť spoločne, a tak sa vyhnúť riziku nezlučiteľných rozsudkov vydaných v samostatných konaniach.

21 Požiadavka súvislosti nevyplýva zo znenia článku 6 bodu 1 Bruselského dohovoru. Súdny dvor ju vyvodil z tohto textu s cieľom vyhnúť sa tomu, aby výnimka zo zásady právomoci súdov štátu podľa bydliska žalovaného, upravená v tomto ustanovení, spochybnila samotnú existenciu tejto zásady (rozsudok Kalfelis, už citovaný, bod 8). Táto požiadavka bola neskôr potvrdená rozsudkom z 27. októbra 1998, Réunion européenne a i. (C-51/97, Zb. s. I-6511, bod 48), a výslovne uvedená v rámci formulácie článku 6 bodu 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42), ktoré nahradilo Bruselský dohovor.

22 Formulácia, ktorú Súdny dvor použil v už citovanom rozsudku Kalfelis, preberá znenie článku 22 Bruselského dohovoru, podľa ktorého sa veci považujú za súvisiace, ak sú navzájom tak úzko spojené, že je vhodné ich prejednať a rozhodnúť spoločne, a tak sa vyhnúť riziku nezlučiteľných rozsudkov vydaných v samostatných konaniach. Článok 22 bol vyložený v rozsudku zo 6. decembra 1994, Tatry

(C-406/92, Zb. s. I-5439, bod 58), v tom zmysle, že na existenciu súvislosti medzi vecami stačí, aby ich samostatné prejednanie a rozhodnutie obsahovali riziko rozporu medzi rozhodnutiami bez toho, aby museli predstavovať riziko vzniku právnych následkov, ktoré sa navzájom vylučujú.

23 Rozsah, ktorý pojmu „nezlúčiteľné" rozhodnutia v kontexte článku 22 Bruselského dohovoru priznal už citovaný rozsudok Tatry, je teda širší ako rozsah priznaný tomu istému pojmu rozsudkom zo 4. februára 1988, Hoffmann (145/86, Zb. s. 645, bod 22), v kontexte článku 27 bodu 3 tohto dohovoru, ktorý stanovuje, že rozhodnutie vydané v jednom zmluvnom štáte sa neuzná, ak je nezlučiteľné s rozhodnutím vydaným v spore medzi rovnakými účastníkmi v štáte, v ktorom sa žiada o uznanie. V už citovanom rozsudku Hoffmann totiž Súdny dvor rozhodol, že s cieľom preukázať, že dve rozhodnutia sú nezlúčiteľné v zmysle článku 27 bodu 3 dohovoru, je potrebné preskúmať, či tieto rozhodnutia vyvolávajú právne následky, ktoré sa navzájom vylučujú.

24 Páni Primus a Goldenberg, ako aj holandská vláda tvrdia, že extenzívny výklad prídavného mena „nezlúčiteľné" v zmysle navzájom si odporujúce, ktorý je obsiahnutý v už citovanom rozsudku Tatry v kontexte článku 22 Bruselského dohovoru, je potrebné rozšíriť aj na kontext článku 6 bodu 1 tohto dohovoru. Roche a i., ako aj vláda Spojeného kráľovstva, ktoré sa vo svojej argumentácii pridávajú ku generálnemu advokátovi v bodoch 79 a nasl. jeho návrhov, naopak tvrdia, že použitie takéhoto výkladu je neprípustné so zreteľom na rozdielny účel a postavenie oboch dotknutých ustanovení v systematike Bruselského dohovoru, a že je potrebné uprednostniť reštriktívnejší výklad.

25 V prejednávanej veci sa však nezdá potrebné rozhodovať o tejto otázke. Stačí totiž uviesť, že dokonca aj za predpokladu, že sa pojem „nezlúčiteľné" rozhodnutia na účely uplatnenia článku 6 bodu 1 Bruselského dohovoru má chápať extenzívne ako odporujúce si rozhodnutia, neexistuje riziko, že by takéto rozhodnutia boli vydané na základe žalôb pre porušenie európskeho patentu podaných v rôznych zmluvných

štátoch proti viacerým žalovaným s bydliskom na území týchto štátov za skutky, ku ktorým malo dôjsť na ich území.

26 Ako zdôraznil generálny advokát v bode 113 svojich návrhov, na to, aby sa rozhodnutia mohli považovať za navzájom si odporujúce, nestačí, že je rozdielny výsledok sporu, ale je ešte potrebné, aby bol tento rozdiel zasadený do rámca rovnakej skutkovej a právnej situácie.

27 Za predpokladu uvedeného vnútroštátnym súdom v jeho prvej prejudiciálnej otázke, teda v prípade žalôb pre porušenie európskeho patentu proti viacerým spoločnostiam usadeným v rôznych zmluvných štátoch za skutky, ku ktorým malo dôjsť na území jedného alebo viacerých týchto štátov, nemožno dospieť k záveru o existencii rovnakej skutkovej situácie, keďže žalovaní sú rôzni a im vytýkané porušenia, ku ktorým došlo v rôznych zmluvných štátoch, nie sú rovnaké.

28 Prípadné rozdiely medzi rozhodnutiami vydanými dotknutými súdmi nespadajú do rámca rovnakej skutkovej situácie.

29 Okrem toho, aj keď Mníchovský dohovor upravuje spoločné pravidlá udeľovania európskeho patentu, z článku 2 ods. 2 a z článku 64 ods. 1 tohto dohovoru jasne vyplýva, že tento patent sa riadi vnútroštátnou právnou úpravou každého zo zmluvných štátov, pre ktorý bol udelený.

30 Z článku 64 ods. 3 Mníchovského dohovoru predovšetkým vyplýva, že žaloba pre porušenie európskeho patentu sa preskúmava podľa vnútroštátnej právnej úpravy účinnej v tejto oblasti v každom zo štátov, pre ktorý bol patent udelený.

31 Z toho plynie, že keď sú na viaceré súdy rôznych zmluvných štátov podané žaloby pre porušenie európskeho patentu udeleného pre každý z týchto štátov proti žalovaným s bydliskom v týchto štátoch z dôvodu skutkov, ku ktorým údajne došlo na ich území, prípadné rozdiely medzi rozhodnutiami vydanými týmito súdmi nespadajú do rámca rovnakej právnej situácie.

32 Prípadné rozdielne rozhodnutia nemožno teda považovať za navzájom si odporujúce.

33 Za týchto okolností aj keby bol ako kritérium existencie súvislosti vyžadovanej na uplatnenie článku 6 bodu 1 Bruselského dohovoru použitý najširší výklad pojmu „nezlúčiteľné" rozhodnutia v zmysle odporujúcich si rozhodnutí, je nevyhnutné uviesť, že túto súvislosť nemožno ustáliť medzi žalobami pre porušenie európskeho patentu, z ktorých každá je podaná proti spoločnosti usadenej v inom zmluvnom štáte z dôvodu skutkov, ku ktorým malo dôjsť na území tohto štátu.

34 Tento záver nemožno spochybniť ani za predpokladu uvedeného vnútroštátnym súdom v jeho druhej prejudiciálnej otázke, teda v prípade, keď žalované spoločnosti patriace k tej istej skupine konali rovnako alebo podobne v súlade so spoločnou politikou, ktorú vypracovala iba jedna z nich, takže sa nachádzajú v rovnakej skutkovej situácii.

35 To totiž nič nemení na tom, že právna situácia nie je rovnaká (pozri body 29 a 30 tohto rozsudku vyššie) a že teda ani za tohto predpokladu neexistuje riziko odporujúcich si rozhodnutí.

36 Navyše, aj keď sa na prvý pohľad môže zdať, že dôvody procesnej ekonómie vyznievajú v prospech koncentrácie takýchto žalôb na jednom súde, je potrebné uviesť, že výhody, ktorá má táto koncentrácia pre riadny výkon spravodlivosti, sú zároveň obmedzené a predstavujú zdroj nových rizík.

37 Právomoc založená iba na skutkových kritériách, ktoré uviedol vnútroštátny súd, by viedla k možnej právomoci viacerých súdov, a tak by mohla ovplyvniť predvídateľnosť pravidiel právomoci stanovených dohovorom a v dôsledku toho porušiť zásadu právnej istoty, ktorá je jeho základom (pozri rozsudky z 19. februára 2002, Besix, C-256/00, Zb. s. I-1699, body 24 až 26, z 1. marca 2005, Owusu, C-281/02, Zb. s. I-1383, bod 41, a rozsudok z dnešného dňa, GAT, C-4/03, Zb. s. I-6509, bod 28).

38 Tento zásah by bol o to závažnejší, že uplatnenie týchto kritérií by poskytovalo žalobcovi rozsiahle možnosti, čím by podporovalo prax „forum shopping", ktorej sa chce dohovor vyhnúť a ktorej chcel Súdny dvor zabrániť vo svojom rozsudku Kalfelis (pozri bod 9 tohto rozsudku).

39 Je potrebné zdôrazniť, že overenie splnenia týchto kritérií, ktoré má preukázať žalobca, by od súdu, na ktorý bola podaná žaloba vyžadovalo, aby vec meritórne posúdil skôr, ako by mohol vysloviť svoju právomoc. Tento predbežný prieskum by mohol spôsobiť dodatočné výdavky a predĺženie konania v prípade, keď by tento súd nemohol konštatovať existenciu rovnakej skutkovej situácie, a teda dostatočnú súvislosť medzi žalobami, a musel by dospieť k záveru o nedostatku svojej právomoci, a keď by musela byť podaná nová žaloba na súd iného štátu.

40 Napokon za predpokladu, že by súd, na ktorý žalobca podal žalobu, mohol vysloviť svoju právomoc na základe kritérií uvedených vnútroštátnym súdom, koncentrácia žalôb pre porušenie patentu na tomto súde by nemohla brániť aspoň čiastočnému roztriešteniu patentových sporov v prípade, ak by vzájomným návrhom bola nastolená otázka platnosti predmetného patentu, čo je v praxi časté a čo je aj prípad vo veci samej. Táto otázka či už uplatnená žalobou, alebo námietkou, totiž patrí do výlučnej právomoci stanovenej v článku 16 bode 4 Bruselského dohovoru v prospech súdov zmluvného štátu, na ktorého území sa uloženie alebo registrácia vykonala alebo považujú za vykonané (rozsudok GAT, už citovaný, bod 31). Táto výlučná právomoc súdov štátu udelenia bola v oblasti európskeho patentu potvrdená článkom Vd protokolu, ktorý je prílohou Bruselského dohovoru.

41 S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy je potrebné odpovedať na položené otázky tak, že článok 6 bod 1 Bruselského dohovoru sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatní v spore o porušenie európskeho patentu, v ktorom sú žalované viaceré spoločnosti usadené v rôznych zmluvných štátoch za skutky, ku ktorým malo dôjsť na území jedného alebo viacerých týchto štátov, a to ani za predpokladu, že tieto spoločnosti patriace k tej istej skupine konali rovnako alebo podobne v súlade so spoločnou politikou, ktorú vypracovala iba jedna z nich.

O trovách

42 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 6 bod 1 Dohovoru z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach, naposledy zmeneného a doplneného Dohovorom z 29. novembra 1996 o pristúpení Rakúskej republiky, Fínskej republiky a Švédskeho kráľovstva, sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatní v spore o porušenie európskeho patentu, v ktorom sú žalované viaceré spoločnosti usadené v rôznych zmluvných štátoch za skutky, ku ktorým malo dôjsť na území jedného alebo viacerých týchto štátov, a to ani za predpokladu, že tieto spoločnosti patriace k tej istej skupine konali rovnako alebo podobne v súlade so spoločnou politikou, ktorú vypracovala iba jedna z nich.

Podpisy